

Tacitum Secretum

Een existentiële biecht in bloed en stilte

Misschien had hij ergens op de wereld nog een verre neef of nicht die van zijn verdwijning op de hoogte gesteld moest worden. Maar wat zou ik kunnen vertellen? Dat het voor mij ook een raadsel is? Eén ding moet ik heel duidelijk zijn, mijn betrokkenheid bij zijn verdwijning moet ten alle tijden buiten zicht blijven.

Zo'n geheim hou je niet binnen, dat wil eruit. Het wil van de daken schreeuwen. Daarom moet het geheim getransformeerd worden tot een eeuwige stilte, een '*tacitum secretum*'. Het oplossen van het geheim moet net zo stilletjes gaan als zijn ten hemelopneming. Geen zuchtje wind, niets. Er mag met niemand over gesproken worden. Ik vraag het niet, ik verbied het!

Tegenwoordig moet alles snel, snel, snel. Er is geen ruimte meer voor nuance. Het grijze gebied lijkt opgeheven. Je grondig in een zaak verdiepen, zonde van de tijd. Zijn leven was een aaneenschakeling van zuchten. Na die laatste uren is er niets meer van hem vernomen. Als schrijver die authenticiteit hoog in het vaandel heeft staan kun je er niets mee. De verdwijning is te ongeloofwaardig.

Wat zullen ze ervan opkijken wanneer ze horen wat ik verder nog op mijn kerfstok heb. Dat onderzoek naar de verdwijning van Harro kan gemakkelijk andere pijnlijke feiten en omstandigheden aan het licht brengen. Al die jaren van geweld, al dat bloed. Alles in de naam van het heilige gebod.

Overal wordt gezocht en geklaagd. Alom verontwaardiging om al dat leed, zo futiel, zo onnodig. Een stille tocht met de slogan 'Dit nooit meer!'

Is het wel eens onderzocht, dat roepen om 'dit nooit meer'? Het wordt maar meer en meer. Meer dan me lief is, en vaker en brutaler. Het is onbegonnen werk. Brave borsten zonder ruggengraat, weke botten! Niets wordt er bereikt met al hun ziekelijke gejammer. Als de angst en woede over wat hun is aangedaan een hoogtepunt heeft bereikt, dan slaan, schoppen, schieten, verkrachten, 'bajonetten door oogkassen' ze gewoon weer door. Dan begint alle ellende weer van voren af aan. Geweld gepleegd door de gesanctioneerde gewetenloosheid van verliefde harten.

Even rustig nou Duco boy, je niet gelijk zo op de kast laten jagen! Laat ik het eens op een rijtje zetten. Alleen op hoofdlijnen. Details zijn belangrijk, dat weet ik wel, maar door daar de nadruk op te leggen verlies je gemakkelijk het zicht op de gehele hooiberg. Het waarnemen wordt er stevig door bemoeilijkt.

Om te beginnen, en dat is een feit, geen mening, handelde ik vanuit een uitdrukkelijk verlangen, een wens gestoeld op een uiterste Wilsbeschikking. Misschien was het niet uit hemzelf voortgekomen, maar was het hem van hogerhand ingefluisterd.

Wat ook vaststaat en als feit vermeld kan worden is het ontbreken van een opportunistisch dan wel zelfzuchtig handelen. Van zijn kant dan. Harro, dat is een heel ander verhaal. Over zijn motieven kan alleen maar gefantaseerd worden.

De beslissing om hem daar op die berg te laten verrekken heeft niets te maken met de grandeur van een persoonlijke Wil.

Harro's besluit stond vast. Het was iets tussen hem en zijn Schepper. Dat Duco ook even in beeld kwam, als een soort van onderaannemer, is van ondergeschikt belang.

De beslissing ligt in handen van de Grote Uitvoerder, in welke vorm dan ook. Het wordt wel de alles voortstuwende kracht genoemd. De levenskracht waaruit alles voortkomt, Moeder Natuur en ga zo maar door. Het is ongericht, normloos en doelloos. Het is niet geboren of geschapen, het is.

Meningen of gevoelens van het voetvolk worden niet meegewogen in het uiteindelijke besluit. Daar moeten ze daar van boven niets van hebben. Daar spugen ze op. Althans wanneer het afwijkt van Uiterste Wilsbeschikking. In het spel der dingen worden onzichtbare draden via het Universele weefgetouw omgezet in actie en reactie, in oorzaak en gevolg. Daar heb je als simpele boerenlul geen invloed op.

Door een raadselachtige samenloop van omstandigheden lijkt mijn lot verknoopt met Harro's kleffe slijmdraden en zit ik voor eeuwig vast in het naargeestige web dat hij tijdens zijn leven heeft opgericht.

Is dat voldoende om de jaloezieën van het goede humeur te laten zakken? Dacht van niet!

Ik kan als schrijver de sterfscène omlijsten met brandende fakkels ter meerdere eer en glorie van een nationaal gevoel, compleet met vuren en vaandels. Maar dan hoor ik het al. Ze zullen me voor de voeten werpen dat ik in mijn onbenuldDe hemelse weg der onbevangingheid heb verziekt.

Het komt allemaal door de zure gal van het oprispende, gore engagement! Ik hoop toch zo dat het allemaal maar een droom is!

Ik noteer alleen maar wat ik doorkrijg. Laffe moddervlokken, die te beroerd zijn om de oren te laten hangen naar wat eens een glooiende weide was. Waar nu futloze, geelbruin gekleurde zonnebloemen staan, de verwelkte bloemenhoofden vertwijfeld opgericht naar de Zonnegod. De harige stengels verworpen tot duizend vlijmscherpe messen, in het belang van de nukkige prins, die boertige dorpen afstroopt op zoek naar rondborstige maagden, ze doormidden klieft, van bovenlip tot rechterteen, lichaam voor lichaam, lijk voor lijk, om ze bloedend achter te laten in hun doodstrijd en ze van pijn te laten verrekken.

Jezus, Maria, jeukende Godverdomme, een *bloody nightmare*, een teringbende! Dat je dit soort dingen moet meemaken is één, maar om er vervolgens zo onbesmukt verslag van te doen, dat is niet iets om trots op te zijn!

Het zijn niet de voor de hand liggende zintuigen die toegang verschaffen tot een dergelijke werkelijkheid. Dan zou ik gemakkelijker zelf tot een besluit kunnenkomen.

Maar nu is alles anders. Stoppen of verder gaan? Er is me niets gevraagd en desgevraagd zou ik weet ook niet weten wat ik daarop zou moeten antwoorden.

Om de zinnen te verzetten had ik me voorgenomen om vandaag eens een flinke wandeling te maken. Het was nog vroeg. Ik liep het huis uit en keek met een schuin oog naar het andere huis, dat er verlaten bijlag. Snel doorlopen, voordat de verleiding het overneemt. Het gaat me allemaal geen donder aan. Dat hele huis kan me gestolen worden. Verlaten of niet. Ik hoor er niet thuis. Ik zal er geen traan om laten wanneer het vlamvend vuur het te pakken krijgt.

Terwijl hij daar zo liep kwamen er verschillende gedachten bij hem naar boven. Het waren dingen die Harro gezegd zou kunnen hebben. Harro's ziel had zich aan hem opgedrongen. Hij voelde het gekriebel.

Misschien lag er ergens in het huis een dagboek vol met duistere complotten en neerslachtige wereldopvattingen. Zou zij er ook in voorkomen? 'Zeker en vast', zoals de Belgen dat zo gezellig kunnen zeggen. Misschien kon er een tipje van de sluier opgetild worden, waardoor raadselen ontrafeld worden.

Misschien werd er ergens onthuld wat de geheimzinnigheid omtrent haar persoon te betekenen had. Ik zou het wel willen weten. U niet?

Bijvoorbeeld, hoe oud ze was, uit welke windstreek ze kwam, wat haar voor- of afkeuren waren. Kleine dingen, geen diepgravende analyses. Gewoon wat nuttige weetjes.

Misschien dat die informatie ooit eens van pas zou kunnen komen. Geheime informatie dat op het juiste moment aan de openbaarheid wordt prijsgegeven is goud waard.

Gedoseerd, kan het de pendel van het recht ertoe bewegen de goede richting op te gaan.